

Viure com a ressuscitats.

Josep Anton Clua

- Introducció
 - La Resurrecció la descobrim des de la Fe. La Sagrada Família de Gaudí
 - La Resurrecció: un spoiler o una vivència?
- De la por i la desbandada a la Vida Nova
 - Ningú ens explica com va ser la Resurrecció
 - El sepulcre buit, signe de la Resurrecció, que cal entendre
 - La Trobada amb el Ressuscitat canvia la vida del deixeble
 - Sant Pau, el qui neix fora de temps (1Co 15, 8)
- Batejats i Ressuscitats
 - «Ets una nova criatura i t'has revestit de Crist»
 - «Que il·luminat(da) per Crist caminis sempre com a fill(a) de la llum»
 - «Per a mi, viure és Crist» (Fil 1,24)
 - «Ja no sóc jo qui visc; és Crist que viu en mi» (Gal 2, 20)
- El desafiament de viure, ara i aquí, com a Ressuscitats
 - Vivim la tensió entre l'«encara no» i la promesa de la nova creació
 - Set pistes per viure com a ressuscitats:
 - Viure com a homes i dones lliures
 - Viure mostrant l'Esperit de Déu que habita en els nostres cors
 - Viure sense por, sabent que tenim poder
 - Viure sentint-nos i sabent-nos acompanyats per Déu
 - Viure la vida amb joia, com un regal de Déu, fins i tot en els moments difícils
 - Viure plens d'esperança
 - Viure sentint-nos estimats personalment per Déu

Primer de tot, agrair a l'amic Josep Montejo que em truqués i em proposés aquesta xerrada, ja que m'ha obligat a repensar i reflexionar sobre una expressió que per a mi és molt suggerent: «Viure com a ressuscitats». Suposa tot un projecte de vida.

En segon lloc, dir-vos que no sóc cap teòleg, ni cap tòtem saberut (com ja li vaig dir al Josep al moment que m'ho va proposar). Sóc un militant casat amb esposa, fills i mare, professor de matemàtiques a un institut, que s'estima el moviment, que s'estima la comunitat cristiana, i que aquesta estimació profunda l'ha portat a donar alguns passos poc habituals, com el d'esdevenir diaca casat, com alguns altres que trobem aquí al moviment (Miquel Àngel Jiménez, Juan Luengo...)

En tercer lloc, dir-vos que aquesta xerrada no serà una xerrada sociològica, ni una xerrada política, encara que tindrà repercussions en la forma com cadascú de nosaltres estem en el món sense ser del món, com deia Sant Pau. És una xerrada que s'emmarca en el cor de la nostra fe, en el més íntim i essencial de la fe: en la Resurrecció de Crist, i en com la fem Vida en la nostra vida quotidiana.

Comencem amb una reflexió que ens facilita la contemplació de l'obra de la Sagrada Família. Si mirem la Sagrada Família és una obra magnífica, inacabada, com les nostres vides, en l'exterior de la qual anem veient una sèrie de moments de la vida de Jesús de Natzaret, el Crist, anem veient imatges de sants, seguidors seus que han esdevingut exemples inspiradors per a la nostra vida. En aquest exterior, trobem tres façanes: la del Naixement (per cert l'Encarnació la celebrem avui), la de la Glòria i la Façana de la Passió. En aquesta façana veiem representada la Passió i Mort de Crist. En aquesta mateixa façana, un tros amunt, entre dos de les torres, veiem el Crist Ressuscitat pujant al Cel (l'Ascensió), però no veiem la Resurrecció, sembla que falti la Resurrecció del Crist. I és cert, des de fora no es veu, es veu una part d'un vitrall en el que no es distingeix res. És quan entrem a la Basílica, que ens situem al creuer, davant l'Altar Major, al cor de l'Església, que descobrim a l'interior d'aquella mateixa façana el Vitrall de la Resurrecció. No és casualitat, la Resurrecció només la podem descobrir amb els ulls de la Fe, i des del cor de l'Església, de la comunitat cristiana que ens ha anat transmetent de generació en generació el testimoni d'aquella colla d'homes i dones jueus que van trobar-se personalment amb Jesús Ressuscitat en les seves vides, que es van deixar transformar totalment per Ell i van esdevenir els grans difusors de la Bona Notícia de l'Evangeli. Aquells homes i dones «Van viure com a Ressuscitats». I nosaltres també som cridats a fer-ho: Viurem com a Ressuscitats.

Nosaltres, però, tenim una dificultat, com va dir l'altre dia una neboda meva a un dels meus fills, vivim en un continu «spoiler»: sabem el final de la pel·lícula, no ens deixem sorprendre ni per la Creu ni per la Resurrecció. Potser això fa que ens falti aquella empena i frescor de les primeres comunitats que van tenir aquell contacte únic i transformador amb el Ressuscitat. Però nosaltres també el podem tenir, gairebé segur que els qui estem aquí també l'hem tingut (un recés, una estona de pregària, un fet...), i és aquest encontre que ens canvia la vida que ens obre les portes a una Vida nova, ressuscitada (Explicar el meu procés amb alguns encontres? Dolors Castelló, uns exercicis de la Jobac, la meva mare quan li van tallar el pit, el llit de mort del meu pare, la fe dels fills...) .

De la por i la desbandada a la Vida Nova. Algunes reflexions al voltant dels relats de la Resurrecció

Si ens fixem en els relats de la Resurrecció, enlloc trobem com va ser la Resurrecció de Crist. Ningú hi era per explicar-ho. Els relats ens parlen d'un signe de la Resurrecció: el sepulcre buit. El sepulcre és signe de mort. Un viu no és dipositat al sepulcre. El sepulcre és el lloc dels morts, és el regnat de la mort. Crist va passar per la Creu. Crist va viure la mort. Crist va morir.

Però el sepulcre és obert i és buit. Tot està endreçat, el llençol d'amortallar doblegat (o aplanat segons altres evangelistes). Aquesta buidor del sepulcre, aquest ordre en les coses que allà hi ha, és un signe: la mort ja no impera, la mort ha estat vençuda, la Vida amb majúscules Regna.

Un detall més, qui va al matí al sepulcre? Les dones. Les oblidades del poble d'Israel, les que havien estat al peu de la Creu amb Maria i Joan. Van al matí a embalsamar el cos d'Aquell que les havia donat nova vida, que les havia dignificat (recordem l'episodi de la dona adúltera: «Ningú t'ha condemnat, jo no et condemno, ves i no pequis més»). Els deixebles estan amagats, amb por.

Davant els dubtes de com podrien fer-ho per moure la pedra, res no les atura, van al sepulcre i troben la pedra correguda i el sepulcre obert. Llegim el relat que ens fa Lluç i que demà al vespre llegirem:

¹ El diumenge, molt de matí, les dones arribaren al sepulcre portant els olis aromàtics que havien preparat ² i van trobar que la pedra havia estat apartada del sepulcre. ³ Hi van entrar, però no hi trobaren el cos de Jesús, el Senyor. ⁴ Estaven del tot perplexes sobre què havia passat, quan se'ls van presentar dos homes amb vestits resplendents. ⁵ Esglaiades, van abaixar el rostre, i ells els digueren:

--Per què busqueu entre els morts aquell qui viu? ⁶ No és aquí: ha ressuscitat. Recordeu què us va dir quan encara era a Galilea: ⁷ "Cal que el Fill de l'home sigui entregat a les mans dels pecadors, que sigui crucificat i que ressusciti el tercer dia."

⁸ Elles van recordar aquestes paraules de Jesús.

⁹ Llavors se'n tornaren del sepulcre i van anunciar tot això als Onze i als altres. ¹⁰ Eren Maria Magdalena, Joana i Maria, mare de Jaume. També les altres que anaven amb elles ho explicaven als apòstols, ¹¹ però les seves paraules els van semblar un deliri, i no se les van creure. ¹² Amb tot, Pere se'n va anar corrents fins al sepulcre, s'ajupí i veié que hi havia tan sols el llençol d'amortallar. Després se'n tornà a casa, estranyat del que havia succeït. (Lc 24,1-12)

Tres dones porten la notícia de la Resurrecció, però és només una notícia. No és res més. Els Onze no els creuen. Pere hi va, s'ajup, veu els signes, però no creu, s'estranya. És un primer pas, però no creu, falta alguna cosa.

Al relat que fa l'evangelista Joan, el deixeble estimat acompanya Pere al sepulcre, i aquest deixeble estimat fa un pas més: entra. No es queda a la porta, passa del seu entorn exterior a l'espai del sepulcre buit, entra en el Misteri i Creu!

¹ El diumenge, Maria Magdalena se'n va anar al sepulcre de bon matí, quan encara era fosc, i veié que la pedra havia estat tretta de l'entrada del sepulcre. ² Llavors se'n va corrents a trobar Simó Pere i l'altre deixeble, aquell que Jesús estimava, i els diu:

--S'han endut el Senyor fora del sepulcre i no sabem on l'han posat.

³ Pere i l'altre deixeble van sortir cap al sepulcre. ⁴ Corrien tots dos junts, però l'altre deixeble s'avançà a Pere i va arribar primer al sepulcre, ⁵ s'ajupí i veié aplanat el llençol d'amortallar, però no hi va entrar.

⁶ Després arribà també Simó Pere, que el seguia, i va entrar al sepulcre; veié aplanat el llençol d'amortallar, ⁷ però el mocador que li havien posat al cap no estava aplanat com el llençol, sinó que continuava lligat a part. ⁸ Llavors va entrar també l'altre deixeble, que havia arribat primer al sepulcre, ho veié i cregué. ⁹ De fet, encara no havien entès que, segons l'Escriptura, Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts. ¹⁰ I els dos deixebles se'n tornaren a casa. (Jn 20,1-10)

Joan, el deixeble estimat, fa el pas de la Fe: veu i creu, però no entén. Tots dos tornaren a casa. Estranyats, sabent que alguna cosa havia passat, però les seves vides no havien canviat. Tot seguia igual: amb por, tancats a casa, desconcertats, amb una llum tènue: el sepulcre buit i la fe incipient del deixeble estimat (deixeble que no hem d'oblidar que és un signe de tots nosaltres, cristians del segle XXI).

Falta alguna cosa. El canvi de vida dels deixebles no es produeix només per la Resurrecció de Crist, es produeix per alguna cosa més, hi ha un fet que els canviarà la vida, però encara no s'ha produït: la Trobada Personal amb el Ressuscitat. Aquest fet transcendent és el que canvia la vida dels deixebles, és el que canvia la vida de cadascun de

nosaltres. Recordem l'episodi dels deixebles que fugien cap a Emmaús, que es troben amb Jesús, el cor els hi crema quan Ell els hi explica el sentit de la seva Mort i Resurrecció, i el descobreixen quan els parteix el Pa; després de la trobada corren a Jerusalem a retrobar-se amb la comunitat, i dur-los la gran notícia: ho havien entès, l'havien trobat Viu!

Les diverses trobades amb Jesús Ressuscitat van transformant els deixebles, els obre el sentit de tot, el descobreixen Viu com ells: menjant el pa, compartint el peix cuit a les brases, en els actes més quotidians de la seva vida.

La Trobada amb el Ressuscitat és el fet que canviarà la vida dels deixebles.

Rebran una missió:

¹⁹ Aneu, doncs, a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant ²⁰ i ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat. Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món. (Mt 28, 19-20)

Però també reben un regal: Crist estarà sempre amb els seus deixebles. Crist és avui amb tots i cadascun de nosaltres: a casa amb la família, al barri, a la feina o a l'atur, a l'AAVV o a l'AMPA, al sindicat o al partit, en la salut i en la malaltia, en la joventut i en la vellesa, en tot moment Ell és amb nosaltres.

Saben que els cal esperar i pregar. La vinguda de l'Esperit Sant, els donarà la força per Viure com Ressuscitats.

Qui ho va viure de forma molt intensa i sobtada va ser Pau de Tars. La seva trobada personal amb el Ressuscitat va fer que passés de ser el «gran perseguidor» de la naixent Església a ser el «gran seguidor» del Ressuscitat, el qui ens dóna les claus del que podem entendre per «Viure com a Ressuscitats». Tot recordant als cristians de Corint quina és la seva fe, quan parla de la Resurrecció els parla de la seva trobada amb el Ressuscitat, ho explica així:

³Primer de tot us vaig transmetre el mateix ensenyament que jo havia rebut:

Crist morí pels nostres pecats,
com deien ja les Escriptures,
⁴ i fou sepultat;
ressuscità el tercer dia,
com deien ja les Escriptures,
⁵ i s'aparegué a Cefes
i després als Dotze.

⁶ Després es va aparèixer a més de cinc-cents germans a la vegada, la majoria dels quals encara viuen, però alguns ja són morts. ⁷ Després es va aparèixer a Jaume i, més tard, a tots els apòstols. ⁸ Finalment, al darrer de tots, com a un que neix fora de temps, se'm va aparèixer també a mi. ⁹ Perquè jo sóc el més petit dels apòstols i ni tan sols mereixo que em diguin apòstol, ja que vaig perseguir l'Església de Déu. ¹⁰ Però per gràcia de Déu sóc el que sóc, i la gràcia que ell m'ha donat no ha estat infructuosa. Al contrari, he treballat més que tots ells; no jo, sinó la gràcia de Déu que hi ha en mi. ¹¹ Així, doncs, tant si sóc jo com si són ells, això és el que tots prediquem i això és el que vosaltres heu cregut. (1Co 15,3-11)

Voldria aturar-me en l'expressió amb que comença Pau el breu relat de la seva conversió: «com a un que neix fora de temps, se'm va aparèixer també a mi». Per Pau, la trobada amb Jesús no és un moment qualsevol: és un nou naixement. Hi ha un abans i un després, de per-seguir a seguir. De buscar per eliminar, a trobar i néixer de nou, a trobar i enamorar-se del Crist.

Pau ens parla d'un nou naixement, d'una nova vida.

Una nova vida que també van experimentar els primers cristians. Enmig de la persecució, la primera comunitat cristiana de Jerusalem pregava així:

²⁹ Ara, Senyor, mira com ens amenacen i concedeix als teus servents la valentia d'anunciar la teva paraula; ³⁰ estén la teva mà perquè hi hagi guaricions, senyals i prodigis gràcies al nom del teu sant Servent Jesús. (Ac 3, 29-30)

Es posen en mans de Déu per ser prou valents d'anunciar la seva Paraula, i perquè els acompanyin signes que corroborin allò que estan anunciant: el Regne de Déu.

Batejats i Ressuscitats

Nosaltres, un dia, de petits o de més grans, vam ser batejats. Els teòlegs ens parlaran de moltes coses relatives al baptisme: perdó dels pecats, assolir la plenitud del nostre ser Fills de Déu, incorporació a la comunitat cristiana... i néixer a una nova vida: la Vida dels Fills de Déu.

El dia del nostre baptisme, quan ens van posar la caputxeta blanca, el capellà o el diaca que ens havia batejat, va dir:

Ets ja una nova criatura i t'has revestit de Crist. Que aquest vestit blanc sigui per a tu signe de la teva dignitat; ajudat (o ajudada) amb la paraula i l'exemple dels teus familiars, guarda aquesta dignitat sense taca fins a la vida eterna. (n. 179 Ritual del Baptisme d'Infants)

Abans d'aquest vestit blanc, quan ens van fer la Unció amb el Crisma ens van dir:

Déu totpoderós, Pare de nostre Senyor Jesucrist que t'ha alliberat del pecat i t'ha engendrat de nou per l'aigua i per l'Esperit Sant, et consagra amb el crisma de la salvació, per tal que, incorporat (o incorporada) al seu poble, siguis sempre membre de Crist sacerdot, profeta i rei, per a la vida eterna.

I després de la imposició del vestit blanc, quan ens van lliurar el ciri encès en el Ciri Pasqual, ens van dir, amb aquestes paraules o unes de semblants:

Rep la llum de Crist

A vosaltres, pares i padrins, l'Església us confia aquesta llum. Manteniu-la encesa, a fi que aquest nen (o aquesta nena), il·luminat per Crist, camini sempre com a fill (o filla) de la llum, perseveri en la fe, i, quan el Senyor tornarà, pugui sortir-li a l'encontre amb tots els sants i visqui eternament en el cel.

Fixeu-vos com els ritus posteriors al baptisme, aquells als que ja no parem atenció, però que hi són, ens posen en la clau del que suposa el baptisme per a cadascú de nosaltres:

- Una nova vida, en la que hem estat engendrats per l'aigua i per l'Esperit Sant: no és una vida humana, és una vida que és un regal de Déu per a tots i cadascun de nosaltres.
- Una vida en la que ens hem revestit de Crist: quan ens revestim d'alguna cosa, els altres ja no ens veuen a nosaltres, veuen allò del que ens revestim. Ens revestim de Crist. Els altres han de veure en nosaltres la vida i l'acció de Crist: la seva Paraula, el seu Lliurament, el seu Amor incondicional i universal, el seu compromís envers els febles (aturats, marginats, presos, oprimits, homes i dones de qualsevol raça, religió o condició).
- Una vida que vivim il·luminats per la Llum del Ressuscitat, que hem de deixar que ens guiï i sigui la que il·lumini i marqui el camí.
- Una vida que arriba a la seva Plenitud en la Trobada definitiva amb el Ressuscitat en la Casa del Pare, en el Regne del Cel, en la companyia dels sants i santes que han caminat davant nostre.

Fixeu-vos que la nostra vida és caminar vers el Regne del Cel, un caminar durant el qual, com a imatges del Crist Ressuscitat anem anticipant aquí i ara la construcció del Regne.

Sant Pau té una frase que em fa pensar molt, i que penso que els batejats l'hauríem de tenir com a frase de capçalera. A la Parròquia de Sant Pau, a Rubí, la tenim en un vitrall en llatí:

Mihi vivere, Cristus est

Aquesta frase la trobem a la carta als Filipencs, i la podem traduir com:

Per a mi, viure és Crist (Fil 1,24)

És una frase d'una profunditat increïble, i que no ens deixa indiferents:

- Ens parla d'una vida nova, una vida nova que neix a la llum de Pasqua.
- Ens parla d'una vida que pren la forma de la vida de Crist.
- Ens parla d'una vida que posa el Crist com a model i com a eix de la seva vida
- Ens parla d'una vida que vol ser imatge de la vida de Crist.

- Ens parla d'una vida que posa a Crist com a horitzó i raó última de la seva vida.
- Ens parla d'un enamorament del Crist. Quantes vegades hem sentit, tal persona és la meva vida. El Crist és la meva vida.
- Ens parla d'una vida que viu per a fer realitat el projecte de Crist: la salvació per a tota la Humanitat.
- Ens parla d'una vida que vol fer el mateix que Crist feia: portar la Bona Nova als pobres, proclamar als captius la llibertat, als cecs el retorn de la llum, posar en llibertat els oprimits, proclamar l'Any de gràcia del Senyor. (vegeu Lc 4,16-30)
- Ens parla d'una vida que descobreix el Crist en els que pateixen i està al seu costat: donant de menjar al qui té fam, donant de beure al qui té set, acollint el foraster i l'immigrant, vestint el qui va despulat, procurant sostre al qui està desnonat, visitant els malalts i els presos, conscient que en ells trobem el mateix Crist sofrent que ressuscita novament quan estimem els altres. Us explicaré una anècdota que em va passar amb una iaia venerable de la parròquia on estic servint:

Es diu Paca, té 89 anys (es porta de dos mesos amb la meva mare), una d'aquelles iaies de missa diària. No l'he vist mai trista ni malhumorada. No ha tingut una vida fàcil, però quan ve a missa cada dia et porta un caramel de cafè (d'aquells de la Vda. de Solano). Una dona que sempre està contenta. Ara ha estat unes setmanes ingressada a l'hospital. L'edat no perdona i qualsevol cosa els posa en situació difícil. Quan la vaig anar a veure, no m'esperava, la cara se li va il·luminar, vam estar parlant i trobava a faltar el poder combregar cada dia. No sabia que hi havia servei religiós a l'hospital (un mal costum que tenim els cristians és no demanar-lo en entrar per la porta, però això són figues d'un altre paner, o no). Li vaig dir que ho demanés i, aprofitant que passava la infermera, ho vam demanar junts. Quan vaig tornar a l'hospital, sabeu què és el primer que em va dir? Cada dia la Isa ve a portar-me la comunió. La seva cara era un esclat de llum per la visita que cada dia rebia.

Us n'explicaré una altra, la de l'Emili, un enginyer que col·labora a l'Aula Jove, en un projecte de reforç escolar per a adolescents, i que un o dos mesos l'any se'n va a Calcuta a col·laborar amb les Calcutes en una de les llars d'acollida que tenen. Aquest any va anar després de Nadal i va establir una mena d'agermanament entre l'Aula Jove i aquell orfenat. Els nois d'aquí van enviar allà unes postals en anglès (no parlem de l'anglès que tenen els nois de l'Aula, vale ;-)) felicitant-los el Nadal i els nois d'allà van contestar als d'aquí també amb unes postals. Els d'aquí van descobrir que hi ha nois i noies amb una vida molt més dura que la seva (i us puc assegurar que molts dels de l'Aula no la tenen gens fàcil), i tots dos van sentir-se estimats a través d'aquelles postals.

Segur que tots nosaltres podem explicar mil anècdotes, i històries de gent que d'alguna manera viuen la Resurrecció a través de la nostra acció: companys de feina, familiars, amics, veïns...

Sant Pau ens convida doncs a portar Crist a la nostra vida, a ser imatges de Crist que duen Vida nova als que els envolten, i als de ben lluny.

En aquest sentit, podem trobar molts altres fragments de les cartes de Sant Pau que ens conviden a viure amb profunditat la nostra condició de batejats:

Ja no sóc jo qui visc; és Crist qui viu en mi. La meva vida terrenal, la visc gràcies a la fe en el Fill de Déu, que em va estimar i es va entregar ell mateix per mi. (Gal 2,20)

Dóna un pas més, no és que només la meva vida sigui el Crist, és que Crist viu en mi. No em mou ni el prestigi, ni el meu benestar, ni res que faci referència a mi o al món, és Crist el que viu en mi, és Crist, el que em va estimar i es va entregar per mi el que és Viu en mi.

Costa oi? Aquest pas de Sant Pau, significa buidar-se un mateix completament i deixar-se omplir de Crist, deixar-se omplir de Déu, del seu Amor, de la seva Bondat, del seu Compromís, de la seva Donació i Entrega, esdevenir Cristos vius enmig del món. I el camí d'esdevenir imatges del Crist en el món, no és el camí de complir la lletra de cap Llei, és el camí de l'Esperit.

Mireu què diu Sant Pau als Gàlates tot seguit:

¹ Gàlates insensats! Qui us ha pogut fascinar, després que jo us havia posat davant els ulls la figura de Jesucrist clavat en creu? ² Responeu-me només això: ¿vau rebre l'Esperit perquè havíeu complert les

obres de la Llei, o perquè vau acollir la predicació de la fe? ³ ¿Tan insensats sou? Havíeu començat rebent l'Esperit, ¿i ara acabareu fent les vostres pròpies obres? ⁴ Els dons de l'Esperit, ¿els heu experimentat en va? Potser sí que ha estat en va! ⁵ El qui us concedeix l'Esperit i obra prodigis entre vosaltres, ¿ho fa perquè havíeu complert les obres de la Llei, o perquè vau acollir la predicació de la fe?

El camí de l'Esperit, viure els dons de l'Esperit, fer les obres de l'Esperit, no les pròpies obres, ni les obres que la Llei ens demana, no, viure la Llibertat de l'Esperit. Aquest és el camí del batejat: deixar que Crist visqui en mi, deixar que el seu Esperit de Vida, d'Amor sigui la llum i el motor de la nostra vida.

Aquesta tarda deixarem davant la Creu tot el mal del món, també clavarem a la Creu el nostre mal, les nostres infidelitats, les nostres febleses, les nostres incoherències, no perquè l'any que ve tornem a fer-ho com en un cicle sense fi, sinó perquè volem buidar-nos del nostre jo, per omplir-nos de l'amor de Crist que emana de la Creu, per omplir-nos de la Vida Nova que neix a l'albada de Pasqua.

Viure ara i aquí com a Ressuscitats: Construïm ara i aquí, amb la nostra vida, el Regne que ja ve

En aquesta part de la xerrada seguiré, gairebé fil per randa a Elsa Tàmez en un article titulat «El desafío de vivir como resucitados», que va publicar a la revista *Pasos* (revista de Costa Rica) i que va publicar resumit entre nosaltres Selecciones de Teología. Reflexiona Elsa Tàmez:

Para quienes han acogido la fe del Mesías Jesús, vivir como resucitados hoy día es un desafío: la realidad del “todavía no” de la resurrección plena (o de la llegada del Reino) es a veces tan miserable que cuesta soñar en la felicidad para todos y todas. Da miedo dejarse llevar por la promesa de la nueva creación, esto es, la promesa de que los cielos nuevos y la tierra nueva, donde no habrá ni lágrimas ni dolor, llegarán alguna vez. Vivir como resucitados en medio de la muerte (engaño, opresión, desempleo, violencia, desesperanza) puede ser un pedir demasiado en la actualidad. (pàg 5)

Para los discriminados, en América Latina y en el Caribe (i també entre nosaltres), la calidad del “ya” hemos resucitado es insignificante frente al “todavía no” del final de los tiempos, por lo cual la afirmación bíblica de que con la llegada del Mesías Jesús llegó el Reino de Dios en fe y esperanza no nos entusiasma y buscamos una espiritualidad, no liberada ni liberadora, sino de temor, encerrada en sí misma y en búsqueda constante de experiencias individualistas que sólo satisfacen frustraciones personales. La vida se vive como una carga, no como un regalo de Dios para disfrutar, compartir y defender. Si asumiéramos la afirmación paulina de que hemos pasado de la muerte a la vida, y acogiéramos la vida como regalo de Dios, ofrecida por su Espíritu, y si viviéramos con la certeza de que el Espíritu de Dios habita en nuestro ser y en nuestras comunidades, la espiritualidad practicada por las comunidades y sus miembros daría testimonio de rostros resplandecientes y de comunidades que caminan con paso seguro, como resucitadas. Esto no es imposible. La experiencia nos muestra que todo lo bueno que acontece brilla como magnífico anticipo de resurrección.

La pregunta, per tant, és com viure com a ressuscitats?

Elsa Tàmez proposa set actituds, set pistes per viure el camí de la Resurrecció:

Primer de tot, viure com a homes i dones lliures.

on hi ha l'Esperit del Senyor hi ha la llibertat. (2Co 3,17b)

Sapiguem-ho bé: allò que érem abans ha estat crucificat amb ell; és a dir, el nostre jo dominat pel pecat ha estat destruït perquè ja no siguem més esclaus del pecat. (Rm 6,6)

Perquè vosaltres no heu rebut un esperit d'esclaus que us faci tornar a caure en el temor, sinó l'Esperit que ens ha fet fills i ens fa cridar: « Abba, Pare!» (Rm 8,15)

Ja no vivim dominats per un esperit d'esclaus, no estem subjectes més que a una llei, la de l'Esperit, la llei de l'Amor. En la Creu vam penjar el nostre pecat per ser alliberats i viure la llibertat de l'Esperit. Llibertat que ens porta a ser lliures davant les lleis humanes, llibertat que ens porta a ser lliures davant els poders instituïts que no treballen pel bé comú. Aquesta llibertat ens porta a ser creients i comunitats lliures que són testimonis enmig del món, que il·luminades per l'Esperit discerneixen quan les lleis del món són justes o injustes (lleis contra els immigrants, contra el dret a la vida, lleis hipotecàries, reformes laborals, lleis del mercat...) i s'oposen i s'alliberen d'aquestes lleis.

El pecado que se manifiesta por medios del sistema injusto, no tiene más señorío sobre los que queremos vivir el desafío de vivir como personas y comunidades resucitadas. (Elsa Tàmez, pàg 5)

En segon lloc, «acollint i mostrant amb fets clars i concrets l'Esperit de Déu que habita en els seus cors».

Son agentes de Dios solidarios con los más necesitados. Su vida transformada hace de sus miembros instrumentos de la justicia para enfrentar la realidad miserable. (Elsa Tàmez, pàg 6)

perquè ell, que els coneixia des de sempre, els ha destinat a ser imatge del seu Fill, que així ha estat el primer d'una multitud de germans. (Rm 8, 29)

Els qui viuen com a Ressuscitats són part d'una multitud de Crists vius enmig del món, que donen fruits de Vida i de Pau. La vida del qui viu com a Ressuscitat és una vida guiada per l'Esperit del Ressuscitat, no guiada pels interessos del món, que donen fruits de mort i esclavatge. Els fruits del qui es guia per l'Esperit són fruits d'alliberament, de Vida Nova, d'avançament del Regne de Déu; són fruit d'una acció no optativa, sinó necessària, ja que és «manifestació de l'Esperit a través dels seus fills i filles en el temps present».

Tota la Creació, espera entre «dolors de part», l'alliberament que ve de Déu. També nosaltres, l'esperem i l'anhelem, vivint en una permanent tensió entre el ara i el encara no, el que tenim i el que vindrà:

²² Sabem prou bé que fins ara tot l'univers creat gemega i sofreix dolors de part. ²³ I no solament ell; també nosaltres, que posseïm l'Esperit com a primícies del que vindrà, gemeguem dins nostre anhelant de ser plenament fills, quan el nostre cos sigui redimit. ²⁴ Hem estat salvats, però només en esperança. Ara bé, veure el que s'espera no és esperança: allò que es veu, per què s'ha d'esperar? ²⁵ Però nosaltres esperem allò que no veiem, i ho anhelem amb constància. (Rm 8, 22-25)

Los gemidos de la Creación, de los hijos y del Espíritu reflejan una espiritualidad solidaria y urgente de una praxis en el ahora, basada en la esperanza. (Elsa Támez, pàg 6)

En tercer lloc, el qui viu com a Ressuscitat no té por, sent que té poder.

¹⁶ Al capvespre, els seus deixebles van baixar al llac ¹⁷ i s'embarcaren en direcció a Cafarnaüm, a l'altra riba. Ja s'havia fet fosc i Jesús encara no s'havia reunit amb ells; ¹⁸ a més, com que el vent bufava fort, el llac s'anava encrespant. ¹⁹ Quan havien remat unes dues o tres milles, van veure que Jesús s'acostava a la barca caminant sobre l'aigua, i es van esglaiar. ²⁰ Ell els diu:

--Sóc jo, no tingueu por.

²¹ Volien fer-lo pujar a la barca, però tot seguit la barca tocà terra al lloc on anaven. (Jn 6, 16-21)

La trobada amb Jesús transforma. Fa vèncer la por. La seva sola presència permet avançar enmig de les tempestes, la seva presència elimina la por i permet arribar a bon port.

El poder del Espíritu Santo les transforma en personas y comunidades seguras y serenas frente a la sociedad hostil, principalmente frente a los poderosos y avaros sin escrúpulos para imponerse en medio de los débiles. Las personas consideradas como insignificantes por una sociedad que excluye, discrimina y aplasta son "empoderadas" por el Espíritu Santo y dignificadas al rango de hijas de Dios. El Espíritu les hace sentir su fuerza y dinamismo para desenmascarar sin miedo la mentira que envuelve el sistema pecaminoso. (Elsa Támez, pag 6)

En quart lloc, els qui caminen com a Ressuscitats se senten acompanyats per Déu. Aquesta companyia, aquest acompanyament els dóna la força per ser persones i comunitats lliures, sense por, empoderades per l'Esperit Sant.

Este acompañamiento permite el continuo aprender diario bajo la sabiduría de Dios y el no sentirse solo y abandonado en momentos difíciles, cuando hay que discernir o cuando se necesita del consuelo de Dios o de una sacudida. El diálogo permanente con Dios en quienes caminan como resucitados ayuda a sentirse acompañados por algo más que los hermanos y hermanas de la comunidad: Sentir la trascendencia en el corazón hace ver las cosas chicas y grandes con mesura y sin desesperación.

La comunitat cristiana, el grup de RdV, el moviment, són instruments d'aquest acompanyament, però no només aquests, també la pregària personal, l'encontre personal amb el Ressuscitat fa que el sentim viu en el nostre interior.

En cinquè lloc, «els qui intenten viure el futur en l'ara» viuen la seva vida amb joia, com un regal de Déu. Una joia que, en els moments difícils, s'alimenta de l'esperança en el Regne que esperem i que sabem que vindrà. Són gent que estimen la vida, que donen gràcies a Déu per la vida, que gaudeixen amb la gratuïtat, amb la misericòrdia, amb el perdó. Fins i tot en els moments durs de la vida, donen gràcies a Déu i el reconeixen com la seva glòria, de manera que, com diu Sant Pau:

³fins i tot en les tribulacions trobem motiu de gloriar-nos, perquè sabem que la tribulació engendra paciència; ⁴ la paciència, virtut provada; la virtut provada, esperança. ⁵ I l'esperança no enganya, perquè Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat el seu amor en els nostres cors. (Rm 5,3-5)

En sisè lloc, l'esperança.

quienes viven como resucitados están llenos de esperanza, que es la que, de hecho, sustenta su espiritualidad. (Elsa Támez, pàg 6)

¹⁸ Jo penso que els sofriments del món present no són res comparats amb la glòria que s'ha de revelar en nosaltres. ¹⁹ Perquè l'univers creat espera amb impaciència que la glòria dels fills de Déu es reveli plenament (Rm 8, 18-19)

Vivim amb l'esperança posada en la victòria definitiva del bé sobre el mal. Vivim amb l'esperança posada en aquell món i aquella terra nova que ens parla el llibre de l'Apocalipsi. Aquesta esperança és el motor que fa que no ens aturem, que malgrat les dificultats sabem que tot donarà fruit. És l'esperança pacient i activa del pagès. Un consiliari fa anys ens deia: nosaltres sembrem, potser no veurem fruit, però sabem segur que Déu collirà. El temps i el moment només el sap Ell.

I en setè lloc, qui viu com a ressuscitat, se sent estimat per Déu. Viu una certesa: Déu estima, sense condicions, de

forma incomprendible per a nosaltres, però sempre al costat del qui sofreix. Sense el convenciment que Déu ens estima en tota situació, és impossible viure amb esperança tots els patiments del món.

Sentirse verdaderamente amados por Dios es la clave para poder acoger el desafío de vivir en el mundo de ahora como resucitados. Frente a la gracia no hay condenación para quienes viven en el Espíritu del Mesías Jesús. Dios no condena: ama. Y su amor es tan grande que nada podrá separarnos de él. Para Pablo, el amor de Dios por sus hijos e hijas es tan fuerte que ni la espada ni la opresión, ni el hambre ni la desnudez, ni la muerte ni la vida, ni los ángeles ni los principados, ni lo presente ni lo futuro, ni lo alto ni lo profundo, es decir, absolutamente nada, puede separarnos del amor de Dios. Este amor es el fundamento que sostiene una espiritualidad liberada y liberadora de quienes se atreven a vivir hoy como resucitados. (Elsa Támez, pàg 7)

Gosem, tinguem el valor, posem-nos a l'abast de l'amor de Déu i deixem que el Ressuscitat visqui en nosaltres.

Ara tenim un temps personal, per cadascú. Us proposo tres preguntes, a partir del que hem parlat aquesta estona:

1. «Ets ja una nova criatura i t'has revestit de Crist». Et van dir en el Baptisme. Hem sentit a Sant Pau dir: «com a un que neix fora de temps, se'm va aparèixer també a mi». Et proposo fer un repàs de la teva vida. En quins moments has tingut aquesta trobada personal amb Crist que t'ha canviat la vida? Què ha suposat en la teva vida? Què has descobert? En què t'ha canviat? Dóna'n gràcies a Déu d'aquesta trobada personal amb Ell.
2. «Per a mi viure és Crist». Què et diu aquesta frase de Sant Pau? Què et suggereix? A què et convida?
3. Aquestes set pistes per viure com a ressuscitats que ens proposa l'Elsa Támez, què et diuen? A què et conviden? Com les pots viure en la teva vida quotidiana?